

סרטן, אשפוזים, השתלות וסטנדאפ. שיר אפרגן נלחמת וצוחקת | יואב בירנברג

צילום: טל שחר

החיים לא רוצים אותי, אבל אני רוצה להיות

בגיל 32 שיר אפרגן מצאה את עצמה מאושפזת כמעט 100 פעמים, תוצאה של מחלת כבד תורשתית וסרטן. עם האתגר המטורף שהחיים זימנו לה היא מתמודדת בעזרת עשרות קעקועים ומופעי סטנדאפ, ובשבוע הבא תשתתף במופע בידור למען חולי סרטן. "בלי הומור לא הייתי שורדת"

יואב בירנברג | צילום: טל שחר

"הסיפור שלי מסופר בק" קעקועים שמפוזרים עליי", אומרת שיר אפרגן, אישה מצחיקה ומעוררת השראה שמאחוריה כבר 98 אשפוזים, מחלת סרטן והשתלת כבד, ומציגה אותם בגאווה. "הנה קעקוע שעשיתי אחרי השיקום, שמתבסס על השיר 'היי שקטה' של ריקי גל ויש בו את המילים 'כאילו מעפר פורחת שושנה'. והנה קעקוע עם ציפור הפניקס, עוף החול, שעשיתי כשהייתי חולה בשלוש מחי לות, ולירו כתוב 'אני כאן כדי להיות בעוצמה'. אתה יודע, אני סוג של עוף החול, ואני רוצה להמשיך לחיות בעוצמה. יש לי גם קעקועים של לחממת, של חוט ומחט, של כיסא גלגלים, סרטן, כבד וקביום. כסך הכל 36 קעקועים".

את מספרת על המחלות שלך בהמוני הומור. אנשים לא מופתעים?

"אני אוהבת לצחוק. ההומור הוא התרופה הכי טובה שלי. אם לא היה לי את ההומור, אני לא יודעת אם הייתי מברכת איתך עכשיו. הייתי נגי מרת. אני ממריאה על כנפי הצחוק. אתה יודע איך סיפרתי לבנות במשרד על הסרטן? פתחתי להן קנפטי. עד אז הן לא רדעו שיש לי סרטן בריאות, הן השבו שזו דלקת ריאות. ככל שהמצב היה יותר גרוע, ככה ההומור שלי היה יותר שחור. יש רק דבר אחד יותר שחור מההומור שלי, וזה הכבד", היא צוחקת. "כשאמות אני רוצה שיתכונן על המצבה שלי 'אחה מתה'. אני רוצה להראות שאפשר אחרת, לא להתכבין. שאפשר לחיות, שאפשר לחלום, שאפשר להגשים ובגדול, גם במצב. אני תמיד אומרת, 'הרבר היחיד שאני לא יכולה לעשות הוא לרוץ למקלט. חוץ מזה, אני יכולה הכל'".

והיא ממשיכה לתאר את מצבה בכנות מעוררת השתאות: "החיים אולי לא רוצים אותי, אבל אני מאוד רוצה להיות. גם ברגעים הקשים, כשלא ראיתי שיש לי עתיד, לא הייתי מוכנה לוותר, כי אני מפתחת לפספס את האור שבקצה המנהרה ואני יודעת שהוא יגיע, האור הזה. הוויית את

זה. אתה אומה מה, עכשיו אני אוותר? אחרי כל מה שעברתי אני ארים ידיים? אין סיכוי. הייתה לי מטרה להילחם על החיים ולהפוך להיות דיאטנית, הייתה לי מטרה לטפל באחרים – וע" כשיו אנצח גם במלחמה הזאת".

"כאבים בלי סוף"

אפרגן (32), תושבת גבעתיים, דיאטנית במרכז רעות בתל-אביב וסטנדראפסטית חובבת, תכבב במופע סטנדראפ שיתקיים ביום רביעי הבא (13.8), בבית ציוני אמריקה בתל-אביב. ישתתפו בו גם גורי אלפי, אפרת אברמוב, מני מלכה, נועה מגור ויוחאי ספונדה. את הערב, שהכנסותיו ייתרמו לעמותת חלאסרטן, מפיקה ניב סופר מטעם הליידיס – בית הספר לפוך ושחמט לנשים בישראל.

"אני תמיד שמח להשתתף בערבים האלה, ובטח בערב הזה, הערבים שאנחנו מנסים להציל בהם נפש אחת", אומר גורי אלפי. "הרבר היחיד שאנחנו יכולים לעשות היום הוא להתמקד בטוב ולהציל כל יום מישור אחד. הכי כף לעשות את זה בעזרת הומור ואנשים מצחיקים, וגם בזה יש כוחות ריפוי גדולים".

שיר, מה לי ולסטנדראפ?

"תמיד רציתי לעשות סטנדראפ וכבר הופעתי כמה פעמים. כשנה שעברה, שבוע אחרי הניתוח, הייתי אמורה לעשות סטנדראפ בערב כיף של חולי סרטן. זה לא היה פשוט, אבל בלי להתכונן, עליתי לבמה ואילתרתי. כולם צחקו. אם אני לא אצחיק את הקהל עם ההומור השחור שלי, יהיה אחרים שיצחקו אותי בערב הזה".

היא נולדה בטבריה עם מחלת כבד תורשתית שגרמה לה ללא מעט כאבים וסבל, אבל למרות זאת שיחקה שמונה שנים כדרוסל. "במשך 18 שנים היינו רק אני ומחלת הכבד", היא מספרת. "הגוף שלי פחות התחבר לזה, ובגיל 19 מצאתי את עצמי עם עוד שתי מחלות. שלוש מחלות בגיל 19, ואני עדיין מופתעת מההישג הזה. שי

עולמי. הפכתי לווייז והישבתי מסלול מחדש. "בגיל 20 התחלתי תואר ראשון במדעי הת" וזנה. בבוקר למדתי במכללה בתל חי ונהנית, ובבילילה סבלתי מכאבים בלי סוף ומאשפוזים. אבל גם נהנית מכל רגע שלא סבלתי בו ואפילו עשיתי קעקוע ראשון. כך העברתי את התואר אחרי שלוש שנים של לימודים התחלתי התי מחות, אבל המצב של מחלת הכבד שלי החמיר מאוד. תוך כדי הסטאו" בישרו לי שאני צריכה לעבור השתלת כבד. זאת הייתה הנקודה שהחל" שתי שאני לא מסתירה יותר את המחלה וצוחקת על המצב שלי, וכמה שיותר. הייתי צריכה לעבור פרוצדורות רפואיות הוויות כולל דיאליזה של הכבד".

איך הגבת לזה? שאלת "למה דווקא אני?" "זה לא היה פשוט, אבל לא שאלתי למה זה מגיע לי. זה לא האופי שלי. אני חושבת שבאזושהו מקום לא קיבלתי את זה. הרחקתי את המצב לאיזון תקופה לא קטנה. בהתחלה המר שחתי קרימה בלי לעצור. לא היה מישור שהייתי באה ופורקת בפניו את מה שבני מרגישה מלכד המשפחה או לפעמים אברה. בהמשך גם הלכתי לטיפול, וזה עזר".

בסוף שנת 2016 אפרגן ססה לגיוראלינס לע" בור השתלת כבד. "עברתי שבועיים של בדיקות, שבוע חופש שכלל יוניברסל סטרויד באורלנדו, ואז המתנה לכבד", היא מספרת. "המתנה שנמ" שכה שלוש חודשים, וכללה תמישה אשפוזים, הופעה של רד הוט צ'ילי פפרו, ועשרה טלפונים שבהם הייתי רק הגיבוי למי שציפה להשתלה. טלפון אחרי טלפון ואני עדיין המתנת. בטלפון מספר 11, הכבד היה עבורי. וכמוכן, התאריך היה 1 באפריל. החיים ממשיכים לצרוק עליי. רק אני יכולה לקבל תרומת כבד בתאריך כזה".

איך הגבת בשתתבשרת שיש לך תרומת כבד? "הגוף שלי הרגיש שזה מה שיקרה. רעדתי עוד לפני שעניתי לטלפון. אחרי ההשתלה, הגיחונים נפתחו וסבלתי מלא מעט סיבוכים ואשפוזים במשך שלושה חודשים עברתי שישה אשפוזים

"אני לא זוכרת מה זה להיות בריאה, אבל מפה זה רק יכול להשתפר". שיר אפרון

לעזור. הייתי צריכה עזרה חיצונית ולכן הבאתי כולב שיאצו, שפשוט הציל אותי. הצבתי לי יעד מתי אני חוזרת לעבוד בתור דיאטנית, יעד לטוילים וכו'".

בלי כינורות ובכי ברקע

בסוף 2022 התחילה לעבוד בבית חולים השיקומי רעות בתור דיאטנית. "מאז שהורתי לחיים הספקתי לעשות צניחה חופשית, טיול פארקי שעשועים בארצות-הברית, קפיצה מבניין בגובה 260 מטר, הפלגה סביב הולנד, השתתפתי באליפות ישראל בפוקה, הגעתי למקום רביעי באליפות ישראל ברמיקוב, וכיום אני עם 36 קעקועים שמספרים את הסיפור שלי. אבל אצלי אי-אפשר שקט להרבה זמן, ורגע לפני התקיפה באיראן בישרו לי שהסרטן חזר בעור ובריאות. הוא חזרה עם חשפן והחליט להתפשט", היא צוחקת. "אז יאללה, עוד מלחמה על החיים. אני מקווה שהסרטן ילך בדרכו של הכבוד הקודם שלי וז'ל".

מי מעודד עכשיו?

"יש לי בן זוג. הוא יודע למה הוא נכנס. הכרנו כשהייתי בברטיסלבה עם חברות לטורניר פוקה, והוא היה עם חברים. נפגשנו באיזה שולחן והתחלתי לצחוק על הסרטן שלי, וזה מה שעשה לו את זה. הוא אהב את זה שלא הגעתי עם כינורות ובכי ברקע, אלא עם צחוק בריא. אני יודעת שאני חולה, אבל אני מסתכלת על היום שלמחרת. אני יכולה לזותה להרים ידיים, לאף אחד זה לא יהיה מוזר, אבל אני לא רוצה. יש לי עוד הרבה תוכניות. יש לי גם מזל בכל הסיפור הזה, יש לי רופאה מדהימה ששומרת עליי, פרופ' בלה אונגה הפקדתי את חיי בידיה בעיניים עצומות. היא המלאך השומר שלי, היחידה שאני מקשיבה לה מא' עד ת'".

מה אומרים הרופאים?

"הם לא מדברים איתי על העתיד. הם גם יודעים שאני לא רוצה לשמוע על סטטיסטיקות. תנו לי להילחם. הגוף שלי עובד אחרת משל כולם. אומרים לי אל תדאגי, ואני רואנת. כימו לא ינסו לתת לי, אלא אם לא תהיה ברירה. אני מתחילה עכשיו טיפול ביולוגי בכדורים שאמור לטפל בסרטן. אני לא מוותרת בקלות. הרופאים אומרים שכרגע אנחנו בקו טיפול רביעי. יש עוד קווי טיפול. אנחנו לא מוותרים בקלות. הם מקווים שהטיפול יעזור. כל עוד אני יכולה, אני אגיע לעבודה. אני תמיד אומרת שיש לי גוף של בת 105 ונפש של בת עשרים".

איך תחגוגי בשתבריאי?

"אני לא זוכרת מה זה להיות בריאה, אבל מפה זה רק יכול להשתפר. אני אתגוד בגדול, אבל לך תדע מה יקרה אחר כך. אני רגילה להתמודד, ולנצח, ושוב פעם להתמודד. סמוך עליי".

• בריטיים למופע אפשר להשיג בטלפון:

052-4200637

"לא ממש. בסוף 2019, עקב תגובה אלרגית לחומר הרדמה בגב, מצאתי את עצמי על כיסא גלגלים. חודשים של שיקום מלא, ושנה פלוס של שיקום יום. לקראת סוף השיקום, אובחנתי עם סרטן. הטיפולים גרמו לי להסתבר ולהירדד במהירות. חצי שנה של עשרה אשפוזים שכללו לא מעט סיבוכים, כולל עלייה של 27 ק"ג בצקות בשבוע וחצי.

"אחרי חצי שנה נכנסתי לניתוח חירום שבו כרתו לי את החלק במעי שנפגע מהכימותרפיה והוציאו לי סטומה זמנית. היה לי קושי רב להי תמווד עם הסטומה, ברמה שההומור לא הצלח

שכללו תפרים ללא הרדמה, הוצאת סיכות לפני הזמן, חסימת מעי, חיידק, התייבשות, היצרות בערוק בכבה, קריש דם בווריד בכבד ושלושה צנתורים. איכשהו הצלחתי לחזור לארץ אחרי שבעה חודשים בניו-אורלינס. אחרי שנה, טסתי שוב לניו-אורלינס לפגוש את המשפחה של התר רם שלי ולעבוד צנתור רביעי. חודש שם וחזרתי באנרגיית שיא. התחלתי לעבוד בתור דיאטנית, להתאמן בריקוד על עמוד, תיכנתתי טוילים לחו"ל, והכי חשוב, חזרתי להתקעקע. שנה וחצי של חיים שחלמתי עליהם וכל כך נהנית מהם".

שיא האופטימיזם.